

РЕШЕНИЕ

№ 973

гр. София, 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10070** по описа за **2020** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за МВР.

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при СДВР, отдел „Миграция“, чрез юрк. Г., против Решение № 193086 от 08.09.2020 г., постановено по НАХД № 1080/ 2020 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 94-ти състав. С обжалваното решение е отменена Заповед за задържане на лице № 226зз-217/ 14.01.2020 г.

В касационната жалба се съдържат оплаквания за неправилност на съдебното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила - касационно основание по чл. 209, т. 3 от АПК. Жалбоподателят поддържа, че неправилно и необосновано съдът е приел, че оспореният административен акт е постановен при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и в несъответствие с целта на закона. Твърди се, че погрешно решаващият състав е приел, че липсва описание на фактическата обстановка. Направено е искане обжалваното съдебно решение да бъде отменено. Претендират се разноски. Прави се възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба – К. Г., чрез пълномощниците си по делото, оспорват жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Поддържа се, че въззивният съд обосновано, в съответствие и при правилно приложение на закона е постановил отмяна на оспорената Заповед рег. № 2263з-217/ 14.01.2020 г. за задържане на лице, поради допуснати съществени нарушения на законово регламентираните изисквания досежно нейното съдържание.

Прокурорът дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана.

К. състав на съда, след като обсъди събраните по делото доказателства, наведеното от жалбоподателя касационно основание, доводите и становищата на страните и като извърши на основание чл. 218, ал. 2 от АПК служебна проверка на валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното съдебно решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законово установения срок, от лице с правен интерес и надлежна процесуална легитимация по см. на чл. 210, ал. 1 от АПК и е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Производството по ахд № 1080/2020 г. по описа на СРС се е развило по жалба, подадена от К. Г., против Заповед рег № 2263з-217/ 14.01.2020 г. за задържане на лице, издадена от старши полицай в група „ Административни мерки, идентификация и съпровод“ към отдел „ Миграция“ при СДВР. С оспорената заповед е постановено задържане за срок от 24 часа на лицето К. Г. в помещение за временно задържане № 2 РУ – СДВР, считано от 19.10 часа на 14.01.2020 г. Заповедта е издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР, като от фактическа страна налагането на принудителната административна мярка по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР е обосновано с установяване на самоличност“. След задържането на К. Г. бил извършен личен обиск по реда на чл. 80 ЗМВР, при който у него били установени национален паспорт № 15AB95805, карта за продължително пребиваване на чужденец №[ЕИК], издадена от МВР- С. на 09.07.2019г., валидна до 12.04.2020г., както и карта за продължително пребиваване, издадена от властите на Република Ч. с №[ЕИК], издадена на 09.02.2017г., валидна до 07.02.2027г. Полицейските органи освободили лицето на 15.01.2020г. в 09:30 часа.

С обжалваното решение СРС е отменил Заповед рег. № 2263з-217/ 14.01.2020 г. за задържане на лице, издадена от старши полицай в група „ Административни мерки, идентификация и съпровод“ към отдел „ Миграция“ при СДВР, по съображения за нейната формална и процесуална незаконосъобразност и несъответствие с целта на закона. За да постанови отмяната на оспорения административен акт съдът е приел, че заповедта не съответства на императивните законови изисквания досежно нейното съдържание, тъй като не са посочени конкретните фактически и правни основания, обусловили задържането на лицето при упражняване на административното правомощие в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР.

Решението на СРС е постановено в съответствие и при правилно приложение на закона.

Упражняването на правомощието по 72 от ЗМВР е в условията на оперативна самостоятелност и при предоставена на полицейския орган възможност да прецени, дали при наличие на нормативно установените фактически предпоставки, да наложи или не принудителната административна мярка. Следователно извършваната от съда

проверка при оспорване на заповед, издадена на основание чл. 72, ал. 1 от ЗМВР, обхваща преценката дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискванията за законосъобразност на административния акт, очертани в нормата на чл. 146 от АПК.

Изцяло се споделя извода на СРС, че оспорената Заповед рег. № 2263з-217/ 14.01.2020 г. за задържане на лице, е издадена в нарушение на нормативно регламентирани императивни изисквания за съдържанието на акта, доколкото не са посочени конкретни данни, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 час" в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР. Посочената като правно основание за постановяване на задържането разпоредба - чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР предвижда, че лицето се задържа при невъзможност да се установи самоличността му.

С нормата на чл. 6 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) законодателят е задължил гражданите да удостоверят своята самоличност при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон. Безспорно е правомощието на полицейските органи да извършва проверки за установяване самоличността на лице като основанията за това са изброени в чл. 70, ал. 1 от ЗМВР. Съгласно чл. 57 ал.1 от ЗБЛД чужденците, за които е разрешено пребиваване в Република България се легитимират с национален документ за задгранично пътуване и удостоверяват правото си на пребиваване с разрешение за пребиваване съгласно изискванията на Регламент 1030/2002г. В разпоредбата на чл. 72, ал. 1 от ЗМВР са регламентирани седем отделни хипотези, в които полицейските органи могат да задържат лице и които са самостоятелни основания със свои особености. За да бъде установена самоличността на едно лице, полицейският орган трябва да му поиска документ за самоличност, ако то не изпълни това разпореждане по каквато и да е причина, следва самоличността му да се установи по другите способи посочени в чл. 70, ал. 2 от ЗМВР.

Наред с горното, съдът намира за необходимо да отбележи, че законът свързва неизпълнението на задължението за удостоверяване на самоличността на конкретно лице с възможността за неговото задържане само когато тази самоличност не може да бъде удостоверена по реда на чл. 70, ал. 2 ЗБЛД. Приложимата в случая разпоредба на чл. 70, ал. 2 от ЗМВР предвижда, че установяването на самоличността се извършва чрез представяне на документ за самоличност на лицето, сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни. При анализа на чл. 70, ал. 2 от ЗМВР следва, че полицейските органи разполагат с възможност за установяване на самоличност при условията на оперативна самостоятелност - а именно, чрез документите, предвидени със ЗБЛД, чрез показанията на други граждани с установена самоличност, познаващи лицето без документ, както и по друг начин, годен за събиране на достоверни данни.

За съда остава неясно поради какви съображения административният орган е приел, че е налице невъзможност да бъде установена самоличността на К. Г., при положение, че на същото лице от страна на полицейските служители бил извършен личен обиск и в него са намерени както национален паспорт, така и разрешително за продължително пребиваване на територията на Република България в срок на валидност.

Константна е и съдебната практика, че и излагането на несъответни и ирелевантни мотиви като фактическо основание за издаването на административния акт, следва да бъде приравнено на липса на изискуемите се от закона мотиви за обосноваване

наличието на материалноправни предпоставки за упражняване на предоставена от закона компетентност и съответно води до нарушаване на императивното изискване за съдържание на акта по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. В контекста на съдебната практика на ЕСПЧ, формалното посочване на законната хипотеза за постановяване на задържането по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР, не е достатъчно за да се счита изпълнено изискването на чл. 74, ал. 1, т.4 от ЗМВР за посочване на основанията за задържането. Изцяло се споделя и извода на съда, че за обосноваване на правото на органа да упражни предоставеното му правомощие в рамките на неговата дискреционна власт и за осигуряване възможност на адресата на акта да защити правата си, е следвало в заповедта за задържане по чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР да са описани конкретни фактически обстоятелства /подробно посочени в обжалваното решение/, обуславящи издаването на заповед за задържане за срок от 24 часа в приложената от полицейския орган законова хипотеза. В този смисъл не е достатъчно заповедта за задържане да съдържа само позоваване на приложимите разпоредби, без посочване на специфични обстоятелства или действия/ бездействия на задържаното лице, релевиращи наличието на фактически основания за задържането, като трайно ЕСПЧ приема, че при липсата на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, задържането се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол. В случая в заповедта липсват обективирани каквито и да е било факти и обстоятелства, релевиращи наличието на конкретни и обективни данни, сочещи че лицето, спрямо което е постановено задържането по чл. 72, ал. 4, т. 2 от ЗМВР, след надлежно предупреждение съзнателно е пречило на полицейски орган да изпълни задължението си по служба.

С оглед на гореизложеното при правилно приложение на закона СРС е приел, че не е изпълнено законното изискване по чл.74, ал.2, т.4 от ЗМВР за посочване в заповедта по чл.72, ал.1 от ЗМВР на основанията за прилагането на принудителната административна мярка „задържане за срок от 24 часа”. Това представлява абсолютно основание по см. на чл.146, т.2 от АПК за отмяна на оспорения административен акт, като незаконосъобразен.

Задържането за срок от 24 часа по чл.72 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка и като всяка ПАМ налага неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Мярката по чл.72 от ЗМВР, в зависимост от конкретния случай, би могла да има превантивен или преустановителен характер. В случая приложената ПАМ освен фактически необоснована от гл.т наличието на материалноправното основание по чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР, се явява и несъответна на целта на закона. Нарушен е един от основните принципи на административния процес, регламентиран в чл.6 от АПК, а именно принципът за съразмерност при упражняването на административните правомощия. Съгласно разпоредбата на чл.6, ал.2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл.6, ал.2 от АПК прилагането на ПАМ по чл.72, ал.1 от ЗМВР следва да е оправдано от гл. т. на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законната цел. В конкретния случай нито е обосновано, нито е доказано, че за изпълнение на конкретни полицейски правомощия реално е било необходимо и оправдано налагането на принудителната административна мярка „задържане за срок от 24 часа” в хипотезата на чл.72, ал.1, т.4 от ЗМВР. На следващо място разпоредбите

на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. От доказателствата по делото е очевидно, че не е спазено изискването осъществяването на преследваната от закона цел с прилагането на ПАМ да не надхвърля необходимото за постигането на тази цел.

Не се констатираха допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. СРС е извършил цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал.1 във връзка с чл.146 от АПК, като при формиране на вътрешното убеждение, фактическите и правните изводи, не са установени порочни действия на съда, съотв. не са констатирани порочни съдопроизводствени действия при разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение.

Предвид горното съдът намира че не е налице твърдяното касационно основание, поради което обжалваното решение като валидно, допустимо, постановено в съответствие и при правилно приложение на закона и при спазване на съдопроизводствените правила, следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото искането на пълномощника на ответника за присъждане на направените по делото разноски следва да бъде уважено, като СДВР следва да бъде осъдена да заплати на К. Г. сумата от 500 лева, представляваща договорено и заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат за осъществено процесуално представителство в касационното производство. С оглед обема на осъществените действия, както и предвид конкретната фактическа и правна сложност, съдът счита, че заплатеното от ответника възнаграждение е справедливото и адекватно по стойност и следва да бъде присъдено изцяло.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 221, ал.2, предл. първо от АПК, Административен съд София- град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 193086 от 08.09.2020 г., постановено по ахд № 1080/2020 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 94-ти състав.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на К. Г. сумата от 500 лева, представляваща направени разноски в съдебното производство пред касационната инстанция.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

